

LIETUVOS KOMUNISTŲ PARTIJOS

KUPIŠKIO RAJONO KOMITETO

IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ

DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

STALINO KELIU

KODĖL MAŽAI • PIENO?

«Skodinio» kolūkio valdyba, jos pirmininkas Povilas Vizbaras nei kiek nesijaudino, kad per pirmąjį šių metų pusmetį, palyginus su praėjusiais metais, beveik trečdaliu sumažėjo pieno gavyba. Ir kaip gi jaudinsis valdybos nariai, jeigu jie pasuko klaidingą keliu. Jie visą dėmesį skyrė ne pienininkystės ūkiui vystyti, bet skatino privatninkiškas nuotaikas. Vadovaujantys kolūkio darbuotojai, revizijos komisijos pirmininkas Povilas Dulksnys, Povilas Jurgelionis ir kiti turi daugiau kaip po dvi asmenines karves, išlaiko pulkus kitų gyvulių. Kada eilę metų kolūkyje vyravo tokios kenksmingos privatninkiškos nuotaikos, tai pieno ūkiui niekas nesirūpino.

Geriausiose kolūkio ganyklose ganėsi privatinių gyvulių. Vasarą šie privatiniai nušienaudavo geriausius kolūkio pievas ir dobičius. Visuomeniniams gyvuliams nebuvo parengiamas reikiamas kiekis pašarų. Štai kodėl neganiavos laikotarpiu gyvuliai dažnai badaudavo ir pavasarį į ganyklas išeidavo sulyse. Tokia padėtis buvo ir ši pavasarį. Niekas kolūkyje nesirūpino bandos gerinimu, netalė pažangaus, dirbtinio gyvulių apseklino metodo. Dauguma kolūkio karvių yra senapienės, bergždžios. Kolūkio valdyba vietoje to, kad papildytų bandą produktyviu prieaugliu, jį išdalino atskiriems kolūkiečiams, kartu likviduodama prieauglio fermą. Argi tai ne grubus partijos politikos iškraipymas kolūkiniam kaime?

Tai ir yra pagrindinė priežastis, dėl ko šiame kolūkyje neįvykdomi socialistiniai išpareigojimai pieno gavyboje, mažai pagaminama mėsos. Labai blogai, kada artelėje sąžiningų kolūkiečių darbo vaisiais naudojasi dykunai ir tinginiai. Yra nemaža tokių žmonių, kurie save skaito kolūkiečiais, bet kolūkis jiems reikalingas tik dėl pralobimo iš jo: naudotis ganyklomis, visuomeniniais pašarais, pasodybiniais sklypais ir panašiai.

Palyginus su praėjusiais metais, taip pat sumažėjo pieno gavyba «Švyturio» kolūkyje. Mat, dėl buvusių vadovų kaltės praėjusią žiemą karvės badavo ir į ganyklą išėjo vos gyvos. Iki vasaros pradžios nebuvo nuolatinių karvių melžėjų.

Laikas baigti su tokiais gėdingais reiškiniais, kurie iki šiol trukdo pieno gavybą «Skodinio», «Švyturio» ir kituose atsiliekančiuose kolūkiuose. Toliau taip šeiminkauti — reiškia nusikalsti visuomeniniam ūkiui, kolūkinei santvarkai. Šiame yra geriausios sąlygos paruošti daug šieno, ankstyvojo siloso. Tad išnaudokime visas esamas galimybes pašarų gamybai. Tegū nelieta nei vieno kolūkio, kuriame būtų skundžiamasi pašarų trūkumu.

Pirmąjį mėnesį «Tarybinio pirmūno», «Salamiestio» kolūkiuose iš kiekvienos karvės per dieną dabar vidutiniškai primelžiama po 15 kg pieno. Tiek pieno gali primelžti ir kiti rajono kolūkiai.

ŽODIS PIRMŪNAMS

Dar ne taip seniai niekas kolūkyje nesidomėjo karvių produktyvumu, jų velslinėmis savybėmis. Nebuvo vedama ir gyvulių bandos apskaita. Karvių su karvėmis vaikščiodavo ir buliai. Pasitaikydavo net ir glimningas kergimas. Aišku, savalme, kad negalėjo būti gero prieauglio, negalėjo kolūkinė banda pasipildyti geromis, produktyviomis karvėmis.

Kolūkyje dirbu verselių augintojų jau septynis metus. Per tą laiką daug ką teko pamatyti, suprasti, sužinoti. Reikalai ypač pradėjo eiti į gerąją pusę, kai kolūkiui ėmė vadovauti Petras Bančevičius. Nei kiek neblogesni reikalai ir šiandieną.

Kaip gi aš auginu verselius? O jų pas mane yra net penkiasdešimt.

Visų pirma, norint išauginti atsparias ligoms, sparčias bręstančias, gerai išnaudojančias pašarus, produktyvias karves, reikalinga rūpestingai prižiūrėti, gerai šerti verselius iš pat pirmų jų gimimo dienų. Pavyzdžiui, pirmą savaitę reikia verselius girdyti net po 6 kartus krenomis. Paprastai melžėjos verselių augintojams verselius atiduoda, jiems suėjus 20 dienų. Per tą laiką, kiek mano praktika parodė, jos turi versė-

lius šerti krenomis, geru pienu, taip pat verseliams jau duoda ma ir gero vitamino šieno.

Kada karvių melžėjos perduoda mano priežiūrai verselius, beveik du mėnesius juos stengiuosi girdyti geru pienu. Pradžioje į dieną jiems duodu po 6 kg, o po to mažinu kiekį iki 1 kg. Prie nugriebto pieno juos pratinu, kai verseliai jau turi du mėnesius amžiaus. Iš pradžių jiems teduodutik po 1 kg nugriebto pieno, o vėliau kiekį vis didinu. Pienu verselius girdau iki šešių mėnesių, tuo pačiu duodamas vis daugiau koncentratų. Vasaros metu telyčaites ganau ganyklose, taip pat papildomai šeriu žaliuoju pašaru.

Tinkamai šeriant verselius, jie gana sparčiai anga. Paros priešvoris kartais siekia net po 900 gramų ir daugiau.

Savo darbu esu patenkintas. Ypač džiugu, kai žinau, kad tavo darbu taip pat patenkinti ir kolūkiečiai. Kai kurie mano išauginti buliukai slunčiam net į kitus respublikos kolūkius, kaip būsimi reprodaktorai.

Užauginti gerą, produktyvią galvijų bandą kolūkiui yra didelė nauda. Iš gerai užauginto prieauglio artelės banda pasipildo produktyviomis karvėmis. O jų prieauglio užauginimui kolūkis išleisdžia žymiai mažiau lėšų, negu perkant karves iš kolūkiečių.

Kolūkinėje gamyboje dirba visa mano šeima. Sūnus Vilius dirba šoferiu, o dukra Vlada — apskaitininkė. Nors jau esu senas, bet nenusimenu: yra puiki pamaina, kuri mokės mane pakelsti!

J. VIKSVA
„Tarybinio pirmūno“ kolūkio
verselių augintojas

Korespondentų postai praneša

DAR BLOGAI KAUPIA PAŠARUS

«PERGALĖS» KOLŪKIS

Kad ir kaip keista, bet iki šio laiko kolūkyje dar nepagaminta nei viena tonos siloso. O gal jo nėra iš ko gaminti? Yra. Užtenka čia ir pievų žolės, ir mišinio yra, ir pakelių, baly žolę galima susilosuoti. Kodėl gi siloso gamyba neįsivieja brigadininkai ir žemės ūkio specialistė D. Skorupkienė? Juk pieno primelžiama, palyginus su praėjusių metų tuo pačiu laiku, sumažėjo. O kas bus žiemos metu, jeigu nebus pagamintas pakankamas siloso kiekis?

K. DANAITIS

«ATEITIES» KOLŪKIS

Čia įrengtos puikios daugiametės ganyklos. Tačiau jose nuo pavasario tebėra neišpiauta peraugusi žolė, kurios gyvuliai jau nebėda. Nupiovus šiose ganyklose dar esančią žolę, greičiau augtų otolas. Tokiu būdu būtų pakankamai jaunos žolės, kurių karvės noriai šatų. O nupiautą ganyklų žolę galima panaudoti siloso gamybai, tuo papildant kolūkyje pašarų išteklius, kurių čia niekada nėra per daug.

A. VAIGYS

Eina nuo 1946 metų

Kupiškis,

1961 m. liepos 19 d.

Trečiadienis

Nr. 57 (1540)

Kaina 2 kap.

Naujojo derliaus gubos

Neblogas žiemkenčių derlius šiais metais užaugo M. Melnikaitės vardo žemės ūkio artelėje. Šio kolūkio nariai pirmieji rajone pradėjo rugiapiatę. Į darbą įsijungė antrosios ir trečiosios laukininkystės brigadų kolūkiečiai, vadovaujami savo brigadininkų Jono Vileniško ir Napalio Černiaus. Antroje brigadoje piūtį teks atlikti 103 ha, o trečioje — 85 ha plote.

Jau pirmąją darbo dieną dirbo penkios kertamosios, vairuojamos prielurųsių kolūkiečių Albino Poškos, Juozo Bernatavičiaus, Felikso Simonavičiaus (antroji brigada), Antano Šilinio, Jono Gudo (trečioji brigada). Energingai padirbėjo ir pėdų risėjos Alma Jurėnaitė, Zina ir Anelė Kavoliūnaitės bei kitos kolūkio moterys.

Ten, kur dar visai neseniai dūzgė kertamosios, jau išsirikiavo lygia eile pirmosios gubos, kvepiančios šviežia duona.

Praeis nedaug laiko, ir kolūkyje sutarskės kuliavimo, pabirs naujojo derliaus grūdai.

P. VILUTIS

ŽINIOS

apie ūkinių darbų eigą rajono kolūkiuose 1961 m. liepos 15 d.
(procentais)

Et. Nr.	Kolūkių pavadinimas	Įdarbia kūrų kurų tar- pauti II k.	Įdarbia bul- vių tarpu- lių I k.	Įdarbia bul- vių tarpu- lių II k.	Išreikta cukrinų runkelių
1	„Adomynė“	*	*	36,4	*
2	„Alizava“	*	*	22,2	*
3	„Antasava“	*	*	83,3	*
4	„Ateitis“	24,1	73,1	9,0	86,7
5	„Atžalynas“	88,2	85,7	14,3	75,0
6	„Aukštaitiai“	70,7	35,7	—	82,9
7	„Aukštupėnai“	*	85,7	*	*
8	„Aušra“	*	*	*	64,7
9	Byčių parod. b. a.	*	*	*	*
10	„Bugaitiškių“	*	*	*	*
11	„Gegužės Pirmoji“	*	*	*	*
12	„Jūdėnai“	47,6	37,5	10,0	*
13	„Laisvė“	32,6	83,1	30,8	71,4
14	„Laukminiškių“	*	*	—	78,1
15	„Lėvuo“	*	21,9	—	*
16	„Lukonys“	90,6	*	19,7	*
17	M. Melnikaitės v.	*	*	*	*
18	„Miškurio v.“	*	55,6	—	*
19	„Mituva“	—	20,0	—	68,0
20	„Mūsų rytojui“	45,5	25,0	—	*
21	„N. gyvenimas“	*	81,4	14,0	*
22	„Nemunas“	*	*	*	*
23	„Neris“	*	*	64,8	*
24	„Norinai“	*	69,4	—	*
25	„Pakupys“	32,3	*	—	*
26	„Palanga“	17,5	*	—	91,3
27	„Pergalė“	52,6	40,0	11,4	77,8
28	„Pirmoji vaga“	25,0	*	23,3	83,3
29	„Pirmūnas“	*	*	37,2	43,5
30	„Pyvesa“	74,4	80,0	—	88,2
31	„Sakalas“	*	58,8	—	77,4
32	„Salamiestis“	*	*	—	*
33	„Skodinos“	*	*	—	*
34	„Šetekšna“	*	*	10,9	*
35	„Šviesa“	*	16,7	—	83,7
36	„Švyturys“	*	*	*	*
37	„T. pirmūnas“	80,0	*	83,3	*
38	„Tiesa“	78,6	45,8	—	*
39	„Uoginiai“	*	*	—	*
40	„Vedrupys“	*	*	—	88,6
41	„Vėžionys“	37,8	16,7	—	48,5
42	„Vienybė“	*	*	*	*
43	„Žadeikiai“	27,3	81,6	20,4	63,0
44	„Žalgiris“	—	90,0	—	*

Viso kolūkiuose: 78,2 78,4 18,8 89,6

* įvykdė planą

Valstybinės statistikos rajono inspektorius

„Bugailiškų“ kolūkio pirminės partinės organizacijos sekretorė Kazimiera Džlugaitė, savo ataskaitiniame pranešime kalbėdama apie partinės organizacijos nuveiktą darbą per ataskaitinį laikotarpį, negalėjo parodyti jokių laimėjimų, nes jų... nebuvo.

Kolūkio partinė organizacija visus metus stovėjo nušalyje nuo viso kolūkio gyvenimo, nesigilino ir nesidomėjo pašalintais kolūkio reikalais. O viso to išdavoje — kolūkis velkasi atsiliekantiųjų tarpe.

Pasibaigė trečiųjų septynmečio metų pavasaris, o padėtis mėsos ir pieno gamyboje — tiesiog apverktina. Net šiuo metu, kada kolūkio karvės ganosi ganyklose, per dieną teprimelžiama vos po 3,6 kg pieno. Per visą pusmetį iš kiekvienos karvės tegauta tik po 400 kg pieno! Tuo tarpu kolūkio žemdirbiai yra įsipareigoję iš kiekvienos karvės per metus primelžti po 1800 kg pieno. Koks gi reikalas? Karvių fermos vedėjas Jonas Skemundris aiškina šitaip:

— Praėjusiais metais šieną ir dobilus į kluonus suvežėme jau gerokai apipuvusius... O gyvuliams tebuvo duodama vos po 2 kg šieno, 3 kg ruginių šiaudų ir po 30 kg siloso. Mano manymu, kai taip „sočiai“ žiemojo gyvuliai, tai ir dabar dar tas atsiliepi...

Teisingai Jonas Skemundris sako. Tačiau to dar ne gana. Bandoje kone 50 proc. karvių senos, niekam netinkamos. Tačiau valdyba, kolūkio pirmininkas niekaip neranda galimybių jas pakeisti geromis, produktyviomis karvėmis.

O kaip gi šiais metais kolūkio komunistai rūpinasi pašarų gamyba? Šienapiūtė kol kas vyksta gana lėtai. Tenušienautas vos 50 ha plotas, o suvežta į kluonus tik nuo 40 ha. Kolūkio pirmininkas Petras Gagilas tikina:

— Laike savaitės visa šienapiūtė bus baigta! Be to, jau dabar daržinėje suvežta tiek šieno, kiek jo pernai buvo pagaminta per visus metus. Atels ruduo, žiema, ir pamatysite, kad mūsų kolūkio karvės duos tada kur kas daugiau pieno...

Keistokai kalba pirmininkas. Na, bet patikėkime, gal būt, įvyks stebuklas...

Per patį šienapiūtės įkarštį stalga kolūkio jaunimas susigalvojo vykti trims dienoms į Palangą. Žodžiu, buvo nuspręsta daryti ekskursiją, ir tam visu balsu pritarė kolūkio pirmininkas P. Gagilas bei pirminės partinės organizacijos sekretorė K. Džlugaitė, nors šienas ir po šiai dienai dar nenuplautas. Ką gi, matosi, kaip rūpi kolūkio vadovams pašarų gamyba...

Ne kiek geresnė kolūkyje padėtis ir su mėsos gamyba. Per pirmąjį šių metų pusmetį 100 ha naudmenų realizuota mėsos tik 5 cnt, kai tuo tarpu per metus įsipareigota realizuoti 45 cnt. Lygiai tokia pat padėtis ir su kiaulienos gamyba.

Kodėl taip yra, kolūkio komunistai nepatys nežino...

Didelių klaidų čia buvo padaryta kadru parinkimo klausimu. Pavyzdžiui, smulkių gyvulių fermoje per metus pasikeltė net trys fermų vedėjai. Šiuo metu dirbantis fermos vedėjas Rimantas Šimonis kolūkiečių tarpe vi-

KAI KOMUNISTAI NUOŠALY

siškai neturi autoriteto. Jis labiau užslėmęs motociklą ir jų atsarginių dalių spekuliacija. Be to, jis jau ne kartą buvo svarstomas draugiškame teisme.

Tačiau nereikia pamiršti to, kad kolūkyje yra gerų, darbščių žmonių, kurie dirba nuostirčiai, atsidavusiai ir kuriais pilnai galima didžiuotis. Tai — Povilas Pedišius, Algis Trumpickas (abu iš pirmos brigados), komunistas Anta-

nas Gudonis, karvių melžėja Anelė Tulintienė, klaučių šerikė Elena Kaulakienė ir kiti. Nuostirčiai dirba ir kolūkio traktorininkai, vadovaujami mechaniko Aloyzo Grucės.

Slipnai kolūkyje išvystytas agitacinis propagandinis darbas. Dar iki šio laiko prie gyvulių fermų nėra polsio kambarių, raudonųjų kampečių, kuriuose gyvulininkystės darbuotojai galėtų pailsėti, paskaityti knygą ar laikraštį.

Taip pat kolūkio ribose nėra socialistinių įsipareigojimų vykdymo rodiklių lentų, rodančių, kaip kolūkyje vykdomi prisiimtieji įsipareigojimai. Neauga kolūkyje komjaunuolių eilės. Per visus metus į komjaunimą nestojo nei vienas jaunuolis. Klubo-skaityklos vedėja Gražina Jančytė išties dienas nepasirodavo klube-skaitykloje.

Kolūkio pirminės partinės organizacijos sekretorė Kazimiera Džlugaitė tikina, kad kolūkio komunistai dėl visas pastangas trūkumams pašalinti ir kad kolūkis tikrai išbris iš atsilikimo. O tai padaryti jau seniai laikas.

S. JALNIONIS

LKP rajono komiteto instruktorius

MŪSŲ REIDAS „DAUGIAU ŽEMĖS ŪKIO PRODUKTŲ“

KODĖL MAŽAI PIENO IR MĖSOS?

„SKODINIO“
KOLŪKIS

Palyginus su praėjusiais metais, kolūkyje žymiai sumažėjo pieno ir mėsos gamyba. Per pirmąjį šių metų pusmetį 100 ha naudmenų buvo primelžta 43,10 cnt pieno. Tai — per pusmetį keturis kartus mažiau, negu įsipareigota. 100 ha naudmenų pagaminta 7,10 cnt mėsos, o 100 ha arimų — 10,40 cnt kiaulienos. Pirmojo pusmečio rezultatai rodo, kad kolūkyje gėdingai žlugdomi prisiimtieji socialistiniai įsipareigojimai.

Kokios gi pagrindinės kolūkio atsilikimo priežastys?

Vienas iš pagrindinių akio zootechnikė, o kartu stabdžių, trukdančių gy-

vulininkystės produktų gamybą, yra blogas organizacinis darbas. Kolūkiečiai patys sako:

— Mes norime dirbti, žengti į priekį su gyvenimu, bet mums trukdo savanaudžiai vadovai, kurie tik skatina individualines, savininkiškas nuotaikas.

Teisingi kolūkiečių žodžiai. Kolūkiui tikrai eilę metų vadovavo girtuokliai ir savanaudžiai. Jie, kaip beišmąnydami, skatino individualines nuotaikas, ir patys iš to naudojosi, lobo. Kalbėkime apie tai atvirai.

Ši pavasari, kaip paprastai būdavo ir anksčiau, arštelės pirmininkas Povilas Vizbaras, gyvulininkystės fermų vedėjas Stasė Virbickaitė, taip pat kolūkio zootechnikė, o kartu ir pirminės partinės orga-

reiškiniams, kad jie atei-tyje nebesikartotų.

Todėl nenuostabu, kada kolūkyje tiesiogine to žodžio prasme likviduojama stambiųjų raguočių ferma, klesti individualus kai kurių kolūkiečių ūkis. Yra tokių asmenų, kurie tik dėl visko skaitosi kolūkiečiais, bet iš tikrųjų yra didžiausi privatnininkai ir kolūkiui daro tik žalą.

Didelis visuomeninio akio priešas yra revizijos komisijos pirmininkas Povilas Dukšnys. Jis pats išlaiko dvi karves ir prieauglį, nemaža kitų gyvulių. Tokiu būdu jis duoda „toną“ ir kitiems privatnininkams. O kolūkyje jis visiškai nedirba. Tokie pat visuomeninio akio kenkėjai ir privatnininkai yra Ona Kručaitė, Juozas ir Antanas Tučiai, Jonas Petrulis, Bronius Gaspa-

KUPIŠKĖNŲ ŠVENTĘ PRISIMINUS

Neseniai Kupiškyje įvyko pirmą kartą organizuota Kupiškėnų liaudies šventė. Joje dalyvavo kupiškėnai revoliucionieriai, rašytojai, dailininkai ir daug svečių iš broliškoji Estijos, Latvijos ir Baltarusijos respublikų. Nuotraukoje: pirmose eilėse stovi svečiai. Su gėlių puokšėmis — žymūs kupiškėnai, kovų už Tarybų valdžią Lietuvoje dalyviai, — J. Baltušis ir P. Murauskas.

P. Laužiko nuotrauka

rizacijos sekretorė Aldona Liaudanskaitė - Vizbarienė likvidavo galvijų prieauglio fermą. Visas te-lyčias nuo vieno iki dviejų metų ir daugiau amžiaus išdalino kolūkiečiams. Taip pirmoje brigadoje 15 štukų galvijų prieauglio, kuriuos augino J. Zilonas, antroje — 16, kuriuos augino Sofija Vilutytė, trečioje brigadoje — 20, kuriuos prižiūrėjo Mare Vaškaite ir Petras Didžiulis, buvo išdalinta kolūkiečiams. Niekas šių galvijų nesvėrė ir niekas nekontroliuoja, kur jie dabar randasi. Tai jau didelis nusikaltimas visuomeniniam akiui. Baitina kuo griežčiausiai užkirsti kelią panašioms

Elzbieta Vaitiekaniene šeria visuomenines kiaules savo tvartuose. Tai pagrindinė klaučių ferma kolūkyje. Tačiau ji kolūkiui naudos duoda labai mažai. Visuomeninius pašarus, skirtus klaučiams, E. Vaitiekaniene naudoja savo nuožūrai, dėl to nesuspeja parduoti „savų“ bekonių. Neseniai į fermą atvežtos bulvės atsidarė net Šepetos gyvenvietėje. Kolūkiečiai sako, kad didelę asmeninę naudą iš šios fermos turėjo ir kolūkio pirmininkas P. Vizbaras. Ne veltui Jono Vaitiekano šeima taip be saiko praturtėjo. J. Vaitiekanas, visiškai nedirbdamas kolūkyje, sūnui Vytautui stato namus Kupiškyje.

Šiais metais yra visos sąlygos aprūpinti visuomeninius gyvulius stambiais pašarais, bet artelėje šienas kaupiamas labai netvarkingai. Pavyzdžiui, Povilas Vaitiekanas į savo kluoną veža dobilus ir su kolūkio pašarais elgiasi kaip su savais. Panaši padėtis ir kitose brigadose.

Kolūkio arkliai irgi iki šiol nėra kaip reikiant suvisuomeninti. Jie per vasarą randasi pas buvusius jų savininkus arba pas tuos, kas su jais dirba.

Kada kolūkyje iki šiol vyravo savininkiškos nuotaikos, o valdyba tam pilnai pritarė, tai visuomeniniams gyvuliams visuomet pritrūkdavo pašarų, mažai buvo pagaminama pieno ir mėsos. Sątingi kolūkiečiai privalo vyti lauk tuos vadovus, kurie tyčiojasi iš jų darbo, kenkia visuomeniniam akiui.

REIDŲ BRIGADA: Kupiškio vet. ligoninės technikė AUDRONĖ KERSULYTĖ, Aukštupėnų apylinkės DŽD Tarybos sekretorė STEFA JABLONSKIENĖ, redakcijos ne-etatinio žemės ūkio skyriaus narys JONAS PETRONIS, «Stalino keliu» laikraščio redaktorius STASYS ZAUKA.

„Žalgirio“ kolūkyje gyvenanti Beną Žilį vėlės kolūkiečiai gerai pažįsta. Ir jeigu jų paklausi apie B. Žilį, tai apie jį atsilyps tik gerai, šiltu žodžiu: — Ką čia ir kalbėti, — Žilys mėgsta darbą. Rodos, kad jis niekad ir nenuvargsta. Jis sąžiningas žmogus, niekada į darbą nepavėluos.

Tai daug ką pasakantys žodžiai.

...Artelėje vyko kūlimas. Dūzgė kullamoji, kvepėjo šviežia duona. Kolūkiečiai dirbo iš peties. Staiga nelaimė — Benas neteko dešinės rankos. Žinoma, savo artelės nario valdyba nepamiršo — jam paskyrė mėnesinę pašalpą.

Kitas žmogus, ištikus tokiui nelaimiui, gal būtų ir palūžęs. Tačiau Benas buvo ne iš tokių.

„Kaip gi dabar aš sėdėsiu namuose be darbo?“ — visą laiką jam ši mintis nedavė ramybės.

Ir tikrai, prie šios minties jis grįždavo kasdien, tuo labiau, kad darbą buvo pamėgęs iš pat mažens.

Kartą B. Žilys pasibeldė į kolūkio pirmininko kambarį.

— Negaliu be darbo nusėdėti, — pasakė jis tada pirmininkui. — Laiskite nors karvutes paganyti.

Taip Benas Žilys pasidarė kerdžiumi, ganydavo jis karves, o ir jo paties veldas prašviesėjo, pralinksėjo. Dar geriau pasijuto Benas, kai po kurio laiko ėmė dirbti kiaušinių fermoje. Iš pradžių čia jis dirbo sargu, o susilėidus šėriklui A. Zuluoleniui, ir pats ėmė šerti kiaušius. Kai tokį darbą atlieka sveikas žmogus, tai, rodos, nieko čia stebėtino ir nėra. Bet juk Benas invalidas. Tačiau meilė darbai nugali viską.

Tokį Beną Žilį, visuomet pareigingą ir stropų darbą, nepalūžusį ištikus nelaimiui, ir pažįsta „Žalgirio“ kolūkio kolūkiečiai.

A. SAKALAS

Prie kelio, einančio iš Kupiškio „Skodinio“ kolūkio link, stovi tarpkolūkinės statybos organizacijos „Pergalė“ gamybiniai ir pagalbiniai pastatai. Čia yra lentpiuvė, dirbami cementiniai blokai pastatų sienoms, langai, durys ir kt. Obliavimo ir kitos medinės įrengtos ordviosose patalpose. Nuotraukoje: tarpkolūkinės statybos organizacijos „Pergalė“ dirbtuvės.

Nuotr. P. Laužika

SUTINKANT LIEPOS 21-JĄ

Poryt sueina 21 metai, kai Lietuvoje buvo paskelbta Tarybų valdžia. Štai kodėl įžymios sukakties lietuvių tautos gyvenime išvakarėse norisi pasidžiaugti, jog kiekvienais metais mūsų kolūkis vis labiau stiprėja ekonomiškai. Stropaus kolūkiečių darbo dėka kyla laukų derlingumas, vis daugiau pagaminama dabar mėsos ir kitų gyvulininkystės produktų. Pernai kolūkiečiai už darbdienį gavo po 2,50 rb, 3 kg grūdų ir kt. Tai, žinoma, neblogai, ypač kai prisimeni sunkius pirmuosius gyvenimo ir darbo metus kolūkyje.

Šiandien mano vadovaujamoje brigadoje yra nemaža puikių, mylinčių savo darbą, žmonių. Tai I. Matulytė, J. Zlotkutė, L. Marcinkevičius, A. Pa-

gareckis, J. Puronas ir daugelis kitų. Ir kur jie bedirbtų — ar tai būtų kiaušinių auginimo, ar laukų darbininkai, — jais nesididžiuoti negalima.

Liepos 21-ją mes sutinkame jau prieš kurį laiką užbaigę natūralinių pievų ir sėtinųjų žolių šienavimą, du kartus išpurė kukurūzų tarpueilius, išretinę cukrinių runkelius, įdirbę bulvių tarpueilius, gamindami silosą ir t. t.

Tikiuosi, kad šiais, trečiasiais septynmečio metais mūsų pasiekimai laukininkystėje ir gyvulininkystėje bus dar didesni negu praėjusiais.

JONAS MATULIS

„Gegužės Pirmosios“ kolūkio II brigados brigadininkas

**NEEILINIAI
„GABUMAI“**

— Reikia turėti galvą ant pečių, o ne kopūstą, tai tuomet galima gyventi neprisiregistravus ir kolūkyje nedirbant, — mėgsta pasigirti savo draugams Liucija Stakonytė.

Ir kol kas tai tiesa. Vietoje to, kad dirbtų kolūkyje, Liucija ištisias dienas kaitinasi saulėje, o vakarais parduoda kino bilietus. O kad ji gyvena neprisiregistravusi, tai to apyllinkės DŽD Tarybos darbuotojai neįstengia sužinoti.

V. PABERŽYTĖ

„Aukštaičių“ kolūkis.

Aš — motociklistas

— Tai buvo dienos, kai dirbau kolūkio pirmininku, — dūšauja Linas Klimka. — Visi prieš mane kepurės kėlė. O dabar, kai kolūkio pašarininku paskyrė, tai niekas su manimi nebesiskaito, jokios pagarbos mano asmenybei nebepasiekia. Imsiu ir nebedirbsiu.

Kaip sugalvojo, taip ir padarė. Dabar Linas Klimka kasdien motociklu važiauja darbu ir namo savo žmoną — kolūkio buhalterę. Nieko nepasakys, irgi užsiėmimas: važiuoti su trimis ratais...

A. BUŠKA

„Sakalo“ kolūkis.

TINGINYSTĖ

Kas nori išmokti tinginiauti, apkalbinėti kaimynus, tegu kreipiasi pas mane. Šio amato aš išmokau greitai ir gerai. Jeigu netikite, prašau paklausti „Šviesos“ kolūkio Šaukliškio kaimo gyventojus. Jie visi kaip vienas mano žodžius patvirtina.

Užmokesčio už mokslą pinigais neimu. Daug geriau alus arba degtinė (gali būti ir naminė).

Mano adresas: „Šviesos“ kolūkis, Šaukliškio kaimas, Varonika Paulauskienė.

buvo ir yra Bronė, bažnyčia nepadėjo, bet tokiems perėjams, koks Alfonsas Nedveckas — bažnyčia ir draugas, ir padėjėjas! Štai ir baigta istorija. Norėtu, kad ateityje nebūtų nei tokių žmonių, nei tokių istorijų.

**A. AUGULIS
V. PETRULIS**

**Skaitytojų
apie religijos žALĄ**

**SUKČIUS
JAUNIKIO
VAIDMENYJE**

Yra žmonių, kurie įsitikinę, kad tikėjimas, religija žmogui nieko blogo neatneša, nieko blogo nepadarė... Argi iš tiesų taip yra? Ta proga mes norime jums, skaitytojau, papasakoti vieną atsitikimą, kuris neseniai įvyko mūsų rajone.

Vieš Kupiškio miesto pasirodė aušra. Iš namo, kuris paženklinas Nr. 62 P. Pajarsko gatvėje, išėjo du vyrai. Su savimi jie nešė mairlijumui frankius.

— „Žalgirio“ kolūkyje, manau, gerokai nutversime rubliukų, — sako vyresnysis, apie 60 metų amžiaus žmogus.

— Žilys turi pinigų, gerokai išplėšim... — pritarė vyresniajam jaunas vyras. — O ir Didžgatalis reiks aptuštinti...

Po kurio laiko šie du privatninkai iš „Žalgirio“ kolūkio jau keliavo į „Palangos“ kolūką.

— Steponas Baltranas, sako, traktorininkų brigadininkas; irgi, matyt, pinigų turi, — vėl kalbėjo vyresnio amžiaus žmogus.

— Vieni du su seserimi gyvena, kur ten neturės, — pritarė jaunesnysis. — Abu kolūkyje dirba.

Dvi dienas Liudas Nedveckas ir jo sūnus Alfonsas mairiavo kamina. Dvi dienas nenuleido akių nuo Baltranių turto. O turto Steponas Baltranas ir jo sesuo Bronė buvo nemažai užgyvenę. Ir ko gi jie neturės — abu jauni, abu darbūs. Bronė kiaušinių šėriklę kurį laiką dirbo, o vėliau, kai ėmė dirbti laukininkystėje, net po 340 darbdienų į metus uždirbdavo. Toks pat darbštus buvo ir jos brolis.

— Alfonsiuk, — vieną vakarą kreipėsi tėvas į savo sūnų, — ar tu pasiebei, kiek jie viško turį?.. Ir motociklą, ir sluvamą mašiną, ką ten ir kalbėti!.. O svarbiausia, Bronė dar jauna, tikra uogelė...

Tai kraitelio būtų... Gyventum kaip ponas!

— Vadinas, ženyti reikia... — sugavo galų gale tėvo mintį sūnus.

— Aišku, reikia!..

— Bet kad gi aš jau žėnotas...

— dūsavė sūnus. — Pats žinai, kad Panevėžy laukia... Niekas negi metrikuos!..

— Nereikia metrikuotis, reikia bažnyčion eiti... Bažnyčia suris, ir užteks to Bronei...

Galop abu sutarė. O vakarė tėvas jau porino Bronei:

— Žiūriu aš į tave, dukryt, ir galvoju, tai būtumėi gera mairėle. Ko gi jums abiems su Alfonsiuku nesusiženyti?.. Gyventumėte sau, vaikūčius augintumėte ir dievą — tėvą garbintumėte...

Pagalvojus, pagalvojus Bronė, bet tyli... Pažiūrėjo į Alfonsą — nieko sau vyras. O ir mairininkas spartus. Patį ji matė, kaip greitį jis krosnį sulipdė.

— Kad gal dar suspėsiu, — dvejojo mergina.

— Bet ką ten merginai atsilaikyti prieš du Nedveckų liežuvius! Bežiūrint apsuksė galvą. Ir štai bismojai mairėle prisistato pas bismą nošę.

— Tai dabar, vaikeliai, į bažnyčią eilę drožkit, — pasmailinus liežuvių, šaukė Nedveckienė. — Metrikinė vėliau užsuksite, ką ten su bolševikiškom vestuvėm mums, katalikams, prasidėti... Dievulis suris, ir gyvensite sau...

— Tai gal jau eisime, Brany? — skubinosi jaunikis, bijodamas, kad koks nors atėjęs kaimynas nepasakytų apie jo žmoną, gyvenančią Panevėžyje. — Eikime, suris kunigelis, ir gyvensime, mylėsime, laimingi būsime...

Po valandėlės sukūlis — jaunikis jau tempė jaunąją į bažnyčią. Taigi, būdama gerokai religinga, šypsojosi, neįsąsūdama nel mažausios apgautės...

— Ar mylėsi savo žmoną? — klausia kunigas.

— Mylėsiu iki grabo lentos, — atsako tas, nei neraustelėjęs.

Pagalvau santuoka įvyko. Abu jaunieji grįžta namo. Žinodamas, kad anksčiau ar vėliau yla vistikie išlįs iš maišo, Alfonsas nusprendėla pranešti Bronėi apie pirmąją savo santuoką.

— Tu juokiesi! — niekaip netikėjo Bronė, nors akyse blykstelėjo nerimas.

**IŠ NEPAKELBTŲ LAIŠKŲ
REDAKCIJAI**

Redakcijoje gautame laiške buvo rašoma, kad Kupiškio poliklinikoje kai kurie pacientai į dantų kabinetą kartais patenka be eilės, per pažintį su med. seserimi G. Zuluonaite.

Atsakydama į laiško nuorašą, vyr. gydytoja G. Kurtinytė praneša redakcijai, jog imasi priemonių tvarkos įvedimo reikalui. Be to, registratūroje pacientams išduodami talonai, kuriuose užrašomas eilės numeris ir pažymimas laikas, paskirtas pas gydytoją.

likams, prasidėti... Dievulis suris, ir gyvensite sau...

— Tai gal jau eisime, Brany? — skubinosi jaunikis, bijodamas, kad koks nors atėjęs kaimynas nepasakytų apie jo žmoną, gyvenančią Panevėžyje. — Eikime, suris kunigelis, ir gyvensime, mylėsime, laimingi būsime...

Po valandėlės sukūlis — jaunikis jau tempė jaunąją į bažnyčią. Taigi, būdama gerokai religinga, šypsojosi, neįsąsūdama nel mažausios apgautės...

— Ar mylėsi savo žmoną? — klausia kunigas.

— Mylėsiu iki grabo lentos, — atsako tas, nei neraustelėjęs.

Pagalvau santuoka įvyko. Abu jaunieji grįžta namo. Žinodamas, kad anksčiau ar vėliau yla vistikie išlįs iš maišo, Alfonsas nusprendėla pranešti Bronėi apie pirmąją savo santuoką.

— Tu juokiesi! — niekaip netikėjo Bronė, nors akyse blykstelėjo nerimas.

VYT. MISEVIČIUS

APLEIDŽIA

(Pabaiga. Pradžia Nr. 55(1538).

ŠMĖKLOS APLEIDŽIA

GRIUVĖSIUS

Pavasaris žiedėjo pasitikti vasaros.

— Žiarekit, žiarekit, vel tas vienuolis čia po griuvėsius knisiasi.

— Ar neisi šalin! — barėsi kažkas. — Ir ko jis čia ieško? — galvo-
jan. — Vien pravieties? —

Netikėtas įvykis daug ką pasakė. Vieną šio pavasario dieną iš vienuolio griuvėsių buvo iškaps-

ŠMĖKLOS GRIUVĖSIUS

— Kur tas sutanotas žudikas dabar? — teirėjosi kitas.
— Apie Panevėžį kunigaunja, Vel-
žių bažnyčioje.

Pasžiūrėję į buvusio vienuolio pusę, iš požemio išlenda plika kaukolė, paskui kibios rankos, jo-
se kastuvais. Tai tas pats buvęs vienuolis.

Pamatęs radinį, jis greitai pra-
nyksta iš akių.

— Šmėklos patiekla griuvėsius,
— nusijuokė žmonės.

— Ar tik ne šito jis ieškojo?

— Kas žino, — atsako trečias.

Vel suduzgia kranas, sukruta darbininkai: reikia skubėti, užbaig-

Nuotraukoje: asmeninis kunigo Kazimiero (Pran-
ciskaus) Čepulio pistoletas, apkalba ir šoviniai. Mažytį
apgadintas kartoninės dėžutės viršelis su užrašu: „T. K.
ČEPUŠIS, SAVANORIŲ gt. Nr. 3, KRETINGA“.

tyta supuvusi kartoninė dėžutė.

Joje — parabelis, šoviniai.

— Kieno ji? — domisi žmonės.

Kartoninis viršelis pakeliamas.

Žmonių veiduose pasipiktinimas.

„T. K. ČEPUŠIS, SAVANO-
RIŲ gt. Nr. 3, KRETINGA“

— Jarašyta ant jos.

ti internatą. Jame gyvens ir mo-
kysis šimtai jaunuolių, kurie

ateityje mūsų šaliai neš šviesą,

mokslą, keliaus į kosmosą, ku-
riems nesivaidins praeities šmėk-

los. KRETINGA—VILNIUS.

1961 m. birželis.

Nepasisekęs biznis

Saulėtą liepos mėnesio ry-
tą vieškeliu pro veislinio
darbo ir dirbtinio gyvulių
apsėklino stotį Kupiškio
link pamažu slinko jaunas, 18
metų vaikinys. Tai Plundakų
kaimo gyventojas Algis Nau-
jikas. Eidamas vis kažko ieš-
kojo švarko ir kelnų kiše-
nėse.

— Na, ir nesiseka, — sumur-
mėjo sau po nosimi Algis,
apžiūrėjęs paskutinę kišenę.
— Tuščia — nei kapeikytės.
Taip ir nebus iš ko šimgram-
mis nusipirkti.

— Ko taip dūsauji, kaip
dvarą pardavęs? — užkalbino
Algį Naujiką pasivijęs Juo-
zas Niaura, gyvenantis Nai-
vių kaime. — Gal merginos
nebemyli, kad toks nusimin-
ęs? — erzino jis toliau vai-
kiną.

Į šiuos žodžius Algis tik
ranka numojo, ir kurį laiką
abu ėjo tylėdami.

— Gerti noriu, dirbti lin-
giu, o pinigų nei kapeikos ne-
turiu, — pagaliau prisipažino
Algis Naujikas.

— O, čia tai menka bėda,
— dviprasmiškai nutęsė Juo-

zas Niaura. — Reikia tik tu-
rėti galvą ant pečių, ir rub-
liai patys lėks į kišenę. Ar
nori turėti pinigų? — staiga
kreipėsi jis į Algį.

— Žinoma, noriu, — prisipa-
žino šis.

— Tai klausyk. Aš žinau
žmogų, kuriam reikalingas
motociklo „IŽ-56“ užpaka-
linis ratas. Tu netoli veislinio
darbo stotelės gyvenai ir
žinai, kur jie nakties metu
laiko valdišką motociklą.
Nuimk užpakalinį ratą — ir
bus pinigų, — paskubomis
kalbėjo Juozas Niaura.

Algį Naujiką prikalbinti
pavyko nesunkiai. Ir taip
liepos 8 dienos rytą veislinio
darbo ir dirbtinio gyvulių
apsėklino stoties darbuo-
tojai, atėję į garažą, moto-
ciklą rado be užpakalinio ra-
to. Tik už trijų dienų padan-
ga buvo rasta pas Algį Nau-
jiką. Jis iš sykio dar gynėsi,
bet vėliau prisipažino pavo-
gęs motociklo ratą.

Neišsisuko ir Juozas Nia-
ura. Nepadėjo nei vagišiaus
„gabumai“. Mat, jis jau du
kartus buvo telstas už va-
gystę. Šį sykį jis gaus pil-
nai pagal nuopelnus. Neiš-
vengs atsakomybės ir Algis
Naujikas, pasukęs klaidingu
keliu. Tarybinėje visuome-
nėje nėra vietos „lengvo gy-
venimo“ mėgėjams.

D. LAPAŠINSKAS
Mili cijos darbuotojas

STALINO KELIU

4 psl. 1961 m. liepos 19 d.

Žinios

apie pieno gavybą už 1961 m.
liepos mėn. 10—14 d. d.

Eil.Nr.	Kolūkio pavadinimas	Primelži- ta pieno iš 1 karvės		Palyginus su praėjusiu penkiasdešiu (%) arba (-)
		1 per 5 d.	per 1 d.	
1	„Salamieslis“	56,1	11,2	*0,2
2	„Nemunas“	52,7	10,5	*0,4
3	„Alizava“	52,5	10,5	*0,6
4	„Pergalė“	49,3	9,9	*0,1
5	„Aušra“	46,7	9,3	*0,5
6	„N. gyvenimas“	43,1	8,6	*0,4
7	„Byčių p. b. u.“	43,1	8,6	*0,6
8	„Noriūnai“	42,1	8,4	—
9	„T. pirmūnas“	40,0	8,0	*0,5
10	„Neris“	37,8	7,6	*0,3
11	„Antašava“	37,5	7,5	*1,0
12	„G. pirmoji“	33,8	6,8	*0,3

Viso I grupėje: 45,2 9,4 *0,5				
1	„Pirmūnas“	46,8	9,4	*0,4
2	„Pirmoji vaga“	42,8	8,6	*0,4
3	„Lėvu“	41,8	8,4	*0,8
4	„Aukštupėnai“	41,2	8,2	*0,1
5	„Šetekšna“	40,3	8,1	*0,1
6	„Vėžionys“	39,5	7,9	*0,1
7	„Šviesa“	38,2	7,6	—
8	„Laisvė“	36,7	7,3	*0,5
9	„Atelitis“	36,6	7,3	*0,3
10	„Pakupys“	36,4	7,3	*0,7
11	„Vienybė“	32,7	6,5	*0,1
12	„Žadeikiai“	31,3	6,3	*0,2
13	„Juodpėnai“	30,8	6,2	*0,1
14	„Vedrupys“	30,3	6,1	*0,4
15	„Tiesa“	26,5	5,3	*0,3
16	„Atžalynas“	25,2	5,0	—

Viso II grupėje: 36,1 7,2 *0,1				
1	M. Melnikaitis v.	48,1	9,6	*0,1
2	„Adomynė“	39,3	7,9	*0,5
3	„Svyturys“	39,0	7,8	*0,8
4	„Laukminiškiai“	37,1	7,4	*0,7
5	„Aukštaičiai“	37,0	7,4	*0,2
6	„Mituva“	36,7	7,3	*0,1
7	„Lukony“	34,9	7,0	*0,6
8	„Mūsų rytojūs“	32,9	6,6	*0,2
9	„Palanga“	32,2	6,4	*0,3
10	„Mičiurino v.“	30,2	6,0	—
11	„Pyvesa“	29,6	5,9	*0,2
12	„Sakalas“	28,8	5,8	*0,3
13	„Skodiny“	28,0	5,6	*0,3
14	„Žalgiris“	23,2	4,6	—
15	„Uoginiai“	21,1	4,2	*0,1
16	„Bugailiškiai“	15,5	3,1	*0,1

Viso III grupėje: 32,4 6,5 *0,1				
Viso rajone: 37,3 7,5 *0,2				
*daugiau				
-mažiau				
Valstybinės statistikos rajo inspektorius				

Sportas

SPORTUOJA KOLŪKINIS JAUNIMAS

Utenoje pasibaigė dvi dienas tru-
kusios zonišės kaimo jaunimo varžy-
bos. Jose dalyvavo dešimties rajonų
rinktinės.

Kaip gi varžybose pasirodė mūsų
rajo atstovai? Galima sakyti, kad
gerai. Komandiniai mūsų rajono spor-
tininkai iškovojo antrąją vietą. Juos
pralenkė tik uteniškiai.

Gerai pasirodė „Aukštaičių“ kol-
ūkio atstovai A. Balsevičius, užėmęs
pirmąją vietą šuolyje į aukštį
(1,60 m). Nerietis Steponas Minke-
vičius užėmė antrąją vietą 5000 m
bėgime, pralenkęs eilę stiprių bėgikų.
Pažymėtina, kad šis sportininkas tren-
ruojasi savarankiškai, be to, dar ir
neseniai. Štai kodėl ateityje iš S.
Minkėvičiaus galima laukti tikrai pa-
jėgus bėgiko.

Prizinus vietas iškovojo laukmini-
škiečiai Šapoka ir Leišytė, pirmūni-
šiai Darasevičius ir Kubiliūtė.

Neblogai sukojo ir tinklininkai.
„Antašavos“ kolūkių pirmūninkai A. Ta-
mulionis ir T. Jokubka yra ne tik
geri žaidėjai, bet ir sporto entuzias-
tai.

Puiku, kad „Antašavos“ ir „Lauk-
miniškių“ kolūkių pirmūninkai A. Ta-
mulionis ir T. Jokubka yra ne tik
geri žaidėjai, bet ir sporto entuzias-
tai.

R. SEMĖNAS
LSD „Nemunas“ rajono tarybos
pirmininkas

MOKSLEIVIAI AUGINA DARŽOVES

Ir dabar, vasaros atostogų metu, Alizavos vidurinėje mokyklo-
je skamba moksleivių balsai. Vadovaujami mokytojos Janinos
Smilgienės, moksleiviai mokyklos sklype prižiūri daržoves: ravi
piktžolės, o patias daržoves laisto vandeniu. Štai dėl ko pasėliai
švarūs, bulvės, burokėliai, morkos, svogūnai, kopūstai ir agurkai
vešliai auga.
R. ŠARUNAS

„LIEPSNOJANTI UPĖ“

Filmo veiksmas vyksta begaliniai narsus ir do-
antrojo pasaulinio karo ras žmogus. Įtarus ir nie-
metais vokiečių okupuoto-ko nepasitikintis Micha-
je Rumunijoje.

Nemaža šaudmenimis Tomos padėjėju.

pakrautų baržų nuplūkdė. Vieną dieną Toma pa-
Michajus užminuotu Du-pasakoja kapitoniui, kad
nojumi. Ir kiekvienam karinė vadovybė jį, Liou-
reise drauge su juo buvo dies armijos karininką,
ir jo žmona Ana. Bet į ipareigojo baržą vežamus
paskutiniąjį reisą kapito-ginklus perduoti partizan-
ams nenorėjo imti žmonos. Padėdamas Tomai
Tuo labiau, kad, žuvus įvykdyti šią užduotį, Mi-
vienam jareivui, į jo vie-
chajus žasta.

Filmas „Liepsnojanti
upė“, 1960 m. Karlovy
Varų kino festivalyje

Griaudžiant sprogi-
mams, pro ugnį ir dūmus
laivas išplaukia į pavo-
jimą kelionę. Slenka die-
nos, ir vis labiau ryškėja
Rumunijos kino meno kū-
žmonių charakteriai, aiš-
rinis.

Šis filmas kinoteatre
kiai. Pasirodo, kad Toma
— komunistas, partizanas, jamas liepos 20 ir 21 d. d.

„Operacija „KOBRA“

„Kobra“ — taip
užsienio žvalgybos
agentai vadino sa-
vo labiausiai pri-
tyrusį ir opauk-
riausią žnipą, slap-
tos operacijos da-
lyvį. Šią operaciją
priešai turėjo at-
likti Tarybų Sąjūje.
Kova su tokiomis
„kobromis“ daug
sunkesnė ir pavo-
jingesnė, negu su

tikromis gyvatėmis.
Meninis filmas
„Operacija „Kob-
ra“ pasakoja apie
tarybinių pasie-
niečių drąsą ir
sumanumą. Filmo
statytojas, dviejų
Stalininių premijų
laureatas Dmitri-
jus Vasiljevas —
vienas seniausių
tarybinių kino re-
žisierių. Kartu su

S. Eizenšteinu jie
pastatė filmą
„Aleksandras Nava-
kis“, o su V. Pu-
dovkinu — „Tėvynės
vėdu“ „Žukova-
kis“ ir kitus fil-
mus.

„Aušros“ kino-
teatro salėje ši
nauja „Tėvynės
vėdu“ kinoapysaka
bus rodoma liepos
22 ir 23 d. d.

Redaktorius S. ZAUKA